

ЗАВИСТЬ

Малкото курортно село, въ което лътуваше Сашка, отдавна бѣ заспало. Спѣше то, приспивано отъ бѣбривата пѣсень на балканския потокъ, който буйно скачаше и се удряше въ камѣнацитѣ. Монотонниятъ му брътвежъ унасяше въ сладка дрѣмка, но тая нощъ Сашка не можеше да заспи. Сънѣтъ бѣгаше отъ очитѣ ѝ. Мисълѣта ѝ се носѣше далечъ, нѣгде много далечъ. Носѣше се тамъ, кждето бѣха мама и татко, които като нея, може би, тая нощъ бодърствуваха и я чакаха. Носѣше се тамъ, кждето птичкитѣ по-сладко пѣятъ, кждето рѣката по-весело шумоли, тамъ, къмъ родния градъ, къмъ весели и скжпи другарки. При тая дума, сърдцето ѝ тѣй силно затупѣ, сѣкашъ щѣше да се прѣсне. Другарки! Има ли по-сладка, по-мила, и по-звучна отъ нея? И ето само нѣколко дена я дѣлѣха отъ деньтъ на трѣгването, и тя отново ще бжде при тѣхъ. Не сж вече малкитѣ немирни момиченца! Орловата клетва ги бѣ сблизжила и издигнала така високо, че тѣ всички се чувствуваха съ криле. Съ тѣзи криле сега Сашка хвърчи... лети... лети. Главата ѝ уморена пада върху меката бѣла възглавница...

*

Стига родния градъ, малката спретната кжщурка, а срещу нея голѣмата бѣла сграда на гимназията, чийто прагъ тая година тя за пръвъ пѣтъ щѣше да прекрачи...

Дворѣтъ е пълненъ съ ученици: закачки, весель смѣхъ и глъчъ. Протѣгатъ се сърдечно другарски ржце. Една доста голѣма групичка ученици се движи боязливо и плахо. Между тѣхъ е и Сашка. Всичко ѝ се вижда ново — и училищниятъ дворъ и свѣтлитѣ класни стаи. Чужди сякашъ сж и другаркитѣ ѝ. Тѣ не протѣгатъ къмъ нея сърдечно ржце. Не се смѣятъ звънко и искрено, както преди. Нима сж я забра-

вили? Та тя съ нищо не се е промѣнила. Не свързва ли ги сега не само другарството, ами и клетвата дадена въ името на единъ идеалъ — свещенъ, великъ? А това обявление на стената: съветъ насроченъ отъ Дружинника?

На уреченото време всички сж по мѣстата си. Първа е Сашка. Дружинникѣтъ предлага изборъ на Орлови четнички. Очитѣ на присѣтстващитѣ сж обърнати къмъ Сашка. Тѣ знаятъ колко работна и изпълнителна е тя, а и малкитѣ орленца тѣй много я обичатъ! Сашка бѣ избрана. Изведнажъ нѣкой се обади: „Не искаме Сашка, не я искаме!“ Къмъ нея се присѣдини и Нина. Всички съ очудване и недоумение гледатъ къмъ Лина и Нина. Сърдцето на Сашка замира. Тя чува, гледа и не вѣрва, че това сж нейнитѣ другарки. Безъ да мисли много, става и съ треперящъ гласъ и развълнувано сърдце произнася:

— Дружиннико, азъ съмъ бранничка и своя дългъ съмъ длъжна да изпълня не само като началство. Отстъпвамъ мѣстото си на Лина.

Последната засрамена навежда глава. Свежда очи и Нина. Дружинникѣтъ погледна къмъ тѣхъ и съ гласъ изпълненъ отъ мжка продума: „Завистъ ли е това? Завистѣта тукъ нѣма мѣсто!“

